

Juvent

revista JUVENIL ALTERNATIVA

L'ESQUERRA
VERDA
marca la.
diferència

X assemblea nacional 
8 i 9 de maig - Badalona

L'ESQUERRA
VERDA
marca la.
diferència

X assemblea nacional 
8 i 9 de maig - Badalona

núm. **93**
04.2010

revista de joves
d'esquerra
verda

60 cts

INDEX 93

3 | Editorial

4 | Flaixos Joves

6 | L'esquerra
verda marca
la diferència

8 | No siguis
perfecta,
sigues lliure!

9 | Construir un
model català
de consum
legal de
drogues?

10 | Una llei
insostenible i
insofrible

11 | Visca una
Catalunya per
a tothom

12 | Miscel·lània

13 | Cultura

14 | Entrevista:
Lluís Cabrera

Revista Juvenil alternativa · Revista de Joves d'Esquerra Verda
Fundada per la JCC l'any 1977

Edició: Joves d'Esquerra Verda

Consell de Redacció: Pol Ardanuy Roca, Miquel Àngel Claveria Pérez, Raimon Fort
Mercadé, Marc Giménez Villahoz, Júlia Miralles de Imperial Pujol, Agustín Rossi, Pau
Planelles Oliva, Gerard Sentís Garcés i Gerard Domínguez Reig.

Direcció: Júlia Brosa Hernández

Redacció: Armengol, 2-8, 08003 Barcelona
tel.: 93 310 58 50 · Tel i Fax: 93 2683819

Web: www.joves.cat

e-mail: jovent@joves.cat

Disseny i Maquetació: www.siscubellido.com

Impressió Cevagraf · Dipòsit legal b-38.281-81 · Tirada 15.000 exemplars

Jovent expressa la seva opinió a través de la editorial.

Els articles signats són responsabilitat dels seus autors i autores.

A Jovent intentem escriure en un llenguatge no sexista ni discriminatori.

Jovent s'imprimeix en paper ecològic en defensa del medi ambient.



Ni tots els polítics, ni totes les polítiques, no són iguals. Vivim èpoques difícils, tant per l'economia com per la política. Als greus efectes de la crisi econòmica s'hi afegeix la sensació de manca de respostes contundents i creix la desafecció respecte a la política. Són freqüents comentaris com "només miren pels seus propis interessos" i, en el cas de Catalunya, es reforça aquesta imatge amb els casos de corrupció que han emergit darrerament.

Dirigents polítics encausats per delictes de corrupció, finançament de partits provinent de les més importants empreses, suposadament a canvi de res, o bancs que perdonen crèdits a partits mentre moltes famílies es queden al carrer per no poder pagar la hipoteca formen un còctel que dinamita la confiança de la ciutadania respecte als seus representants. A les pràctiques poc ètiques, per dir-ho de forma suau, s'hi afegeix la manca de respostes a la crisi o, més ben dit, les respostes en la línia de seguir pel mateix camí que ens hi ha portat: manca d'inversió en serveis públics, retall de drets laborals i escàs control públic de l'economia que ha donat total llibertat als mercats per generar bombolles especulatives.

No és casualitat que les sigles relacionades amb casos de corrupció siguin les mateixes que defensen la no intervenció pública: són els representants polítics dels interessos dels poderosos i és precisament aquesta manca d'intervenció pública la que ha permès als seus representats enriquir-se a costa de la desigualtat dels treballadors i les treballadores d'una banda, i, de l'altra, treure profit personal o de partit.

Davant d'aquesta situació, la desafecció sembla inevitable però sembla que sigui el que els poders establerts desitgen; perquè si no hi ha un actor polític de canvi, si no existeix una resposta social i política al seu poder, podran mantenir els seus privilegis. És per això que des de Joves d'Esquerra Verda mantenim i defensem el nostre compromís amb la política, perquè ni la política es redueix als partits polítics, ni tots els partits polítics són iguals. Mantenim la nostra lluita organitzada contra el poder establert i defensem el projecte de l'esquerra verda nacional perquè segueix demostrant que no fa les mateixes propostes de connivència amb el poder. Bona prova d'això ha estat el debat sobre l'Impost de Successions, i és l'única força política que no rep donacions anònimes, condonacions de crèdits i que mai no ha hagut de passejar els seus representants pels jutjats per acusacions de corrupció.

En aquests moments difícils, on s'han de gestionar contradiccions i on probablement tots els agents polítics haurien de revisar posicionaments, maneres de fer i estructures, tothom ha de ser conscient dels seus déficits, però no acceptem el "tots són iguals" perquè és fals. Defensem la dignitat i honorabilitat de tota la gent que fa política cada dia, no només des dels partits, moguda per les ganes de transformar la seva realitat perquè no es resigna a veure com tot segueix igual i, moltes vegades, sense cap altra recompensa que la plenitud amb el seu compromís personal. Defensem la política dels que volen el retorn del poder als espais col·lectius, perquè en els espais col·lectius som més, i més forts, els treballadors i les treballadores i els precaris i les precàries, que els poderosos i les seves estructures. I és precisament construint espais col·lectius de decisió on comença la derrota del seu poder.





JEV s'adhereix al manifest unitari contra la presència de l'exèrcit al Saló de l'Ensenyament 2010

Un any més, l'organització política juvenil i desenes d'entitats recorden al Departament d'Educació de la Generalitat i Fira de Barcelona que l'educació i l'exèrcit són conceptes antagònics per ser exposats plegats.

Més informació a: <http://joves.cat/news/25229>



04



JEV amb el poble palestí

"Joves d'Esquerra Verda va convidar el passat mes de març dos companys palestins per tal de dur a terme xerrades de difusió d'aquesta causa i generar contactes entre Catalunya i Palestina. Els objectius inicials es van superar amb escreix ja que tant els actes públics com les reunions van ser molt profitoses. D'entre els compromisos adoptats hi ha els possibles convenis entre universitats de les dues ribes de la Mediterrània, la traducció a l'àrab de materials sobre cultura de pau o els agermanaments entre municipis.

Més informació a:
<http://joves.cat/news/25315>
i següents



Homenatge als membres del PSUC afusellats pel règim feixista de Franco

Com cada any, al Fossar de la Pedrera del cementiri de Montjuïc, on la Coordinació Nacional ha encapçalat el retrobament intergeneracional amb històrics joves lluitadors que encara viuen avui, com Enric Pubill, Romuald Grané o Lluís Martí Bielsa.

Més informació a: <http://joves.cat/news/24463>

JEV denuncia l'augment dels discursos racistes a Catalunya i arreu d'Europa



Membres de Joves d'Esquerra Verda i d'ICV conjuntament amb entitats com Dones del món, Nòmades del s. XXI i la Federació de Joves Verds Europeus (FYEG), van participar en una barrera humana davant del Parlament simbolitzant que s'ha d'evitar que els discursos racistes i xenòfobs entrin a les institucions organitzada en el marc del Dia Internacional contra el Racisme.

Més informació a:
<http://joves.cat/news/25268>

L'ESQUERRA VERD marca diferèn

06

Darrerament, el model econòmic capitalista neoliberal ens ha mostrat la seva cara més ferotge en forma de crisi d'abast mundial. Una crisi que ens està portant uns índexs d'atur elevadíssims, que en la franja juvenil són del 40%, i que ens torna a posar sobre la taula el pitjor efecte d'aquest model econòmic: la inherent generació de pobresa, exclusió, desigualtat i destrucció de recursos naturals que acompanya l'enriquiment d'uns pocs. Una crisi que ha estat provocada per una manera de gestionar l'economia i de fer política basada en els valors de l'enriquiment personal, l'individualisme i el lliure mercat per sobre de la igualtat d'oportunitats i la solidaritat. Una crisi provocada pels sectors econòmics i polítics dominants que ha agreujat la desigualtat social.

En contraposició a les propostes que ens fan els responsables d'aquesta crisi, avui els i les joves volem ser els protagonistes de la sortida de la crisi. Aquests, els líders d'entitats financeres, directius d'empreses multinacionals, polítics de la dreta neoliberal hegemònica i suposats progressistes resignats o entregats als poderosos, ens proposen les mateixes receptes fracassades per sortir de la crisi, com si la situació que vivim fos el resultat de les circumstàncies i no el resultat previsible d'un sistema intrínscament injust. Davant d'una socialdemocràcia desorientada que ha cedit davant del discurs neoliberal, i davant d'una dreta que ha

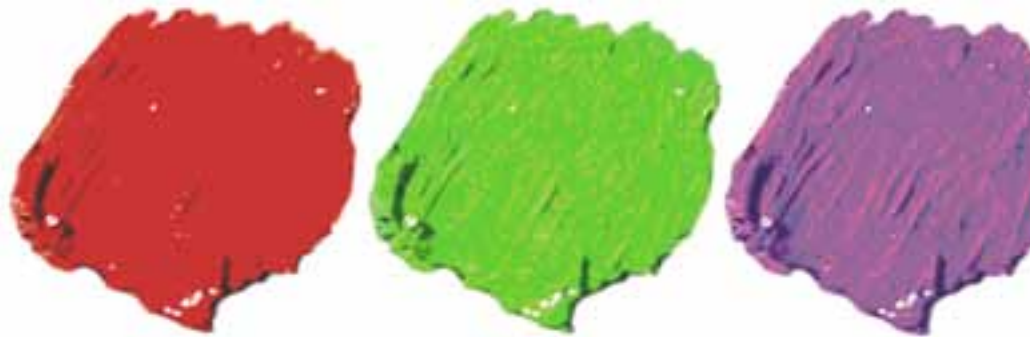
endurit el seu discurs tant en les qüestions socials com en les econòmiques, ara més que mai cal una força d'esquerra i transformadora que vol canviar les coses.

No ens enganyem, però: el problema no és la crisi, la crisi l'ha aguditzat. El col·lectiu jove ja patíem, abans d'aquesta crisi, la nostra pròpia crisi. Perquè el jovent havia d'estar disposat a canviar de feina cada dos mesos, i a sobre cobrar els salaris més baixos del mercat laboral. I malgrat ser una de les generacions més preparades de la història del nostre país, som la generació jove més vulnerable, una generació on la precarietat determina el nostre projecte de vida. És la primera vegada que la gent jove viu pitjor que els seus pares i les seves mares.

Durant els anys de bonança econòmica, l'Estat espanyol no va endegar les polítiques necessàries per aconseguir reduir el fracàs escolar, ni per millorar la qualitat, l'estabilitat o els salaris en el mercat laboral. Aquesta etapa ha estat marcada per l'enriquiment dels poderosos. Estem a la cua en investigació i recerca, en energia renovable i en desenvolupament dels sectors productius de més qualitat. Hem viscut en un model productiu de baixa qualificació, basat en la construcció i el turisme, un model que ofería treball precari però accessible



la. cia



pel jovent i se'ns prometia que era una situació temporal, que quan ens féssim grans tindriem estabilitat i millors sous. Avui aquest model paga la seva insostenibilitat amb els més febles, avui aquest jovent és a l'atur.

D'altra banda, a tota aquesta situació hi hem de sumar la creixent manca de confiança en el sistema polític que està en creixement entre el jovent com a conseqüència dels darrers escàndols de corrupció protagonitzats per diversos càrrecs públics i suposades trames de desviament de fons per finançar activitat de partits polítics. En moments com aquests no acceptem l'afirmació del "tots són iguals" perquè, ara més que mai, hem de posar en valor la dedicació a allò públic de tota la gent que ho fa amb la única intenció de complir el seu compromís amb una societat més justa i reivindicuem la història d'organitzacions i partits, entre els quals ens incloem, que han demostrat amb els fets el compromís per una manera diferent de fer política i per la radicalitat democràtica.

Per això, el jovent hem de participar, perquè podem canviar les coses, perquè els i les joves volem determinar quines són les propostes per sortir de la crisi. Volem fer sentir la nostra veu i situar-nos en la centralitat de l'agenda política. I la nostra sortida a la crisi passa pel control públic de l'economia, per garantir la igualtat d'oportunitats amb uns serveis públics més forts sustentats en

una fiscalitat progressiva que redistribueixi la riquesa i per garantir models de desenvolupament sostenibles a llarg termini, respectuosos amb el medi ambient i que garanteixin el futur de properes generacions. I això només ho podem fer pensant globalment i donant respostes localment.

Necessitem un compromís generacional, perquè els i les joves som el present i el futur de la nostra societat. No podem restar impassibles davant d'un sistema que pretén que paguem les seves deficiències; així doncs, exigim millors llocs de feina, inversió en investigació i recerca, educació pública i de qualitat; en definitiva, exigim control des dels mecanismes necessaris per construir una societat d'homes i dones lliures i iguals.

Joves d'Esquerra Verda és l'organització juvenil que trasllada aquestes propostes al carrer i a les institucions. Som l'espai juvenil del moviment polític i social de l'esquerra verda a Catalunya. Aquest moviment, representat políticament per Iniciativa per Catalunya Verds, està en constant evolució tant en les propostes com en la seva articulació política i social. Joves d'Esquerra Verda som la punta de llança de l'esquerra verda nacional, posem sobre la taula les noves formes de fer, donant resposta als canvis polítics i socials sense aturar-nos, transformant el present fent aportacions de futur.



NO SIGUIS PERFECTA, SIGUES LLIURE !!

Les dones són el col·lectiu que tradicionalment respon a més estereotips, des del de les dones que es consideren feministes –de les quals s’ha creat un estereotip físic i polític pejoratiu–, fins al de la resta de dones en general, que han de respondre a diferents rols, no tan sols en l’àmbit privat, sinó que, arran de la incorporació de la dona a l’esfera pública, aquesta exigència s’hi ha traslladat. Per tant, podem dir que hem aconseguit certs avenços que milloren la seva situació, però malgrat això, si fem una anàlisi de la dona jove d’avui, és una dona que per demostrar la seva vàlua ha de complir una llarga llista de requisits i fites a les quals ha d’arribar.

08 Aquesta situació d’exigència extrema vers les dones, i en especial vers les dones joves, ve provocada pel fet que encara avui sembla que les dones hem de demostrar més que els homes les nostres aptituds per desenvolupar tasques que es consideren naturals en ells, una característica més del sistema patriarcal imperant. A aquest fet, cal sumar-hi el de l’exigència física, a la qual els homes no estan sotmesos de forma tan agressiva, i que fa que a les dones no tan sols se les jutgi per com de preparades demostrin estar per desenvolupar determinades tasques, sobretot directives, sinó que a més és habitual que es critiqui la seva manera de vestir o el seu aspecte físic; fet que, en gran mesura, és el resultat del bombardeig mediàtic d’un estereotip de dona triomfadora, que ha contaminat de tal manera l’imaginari col·lectiu de la societat que hem acabat incorporant-lo. Tots i totes som conscients de les devastadores conseqüències que té aquest fet, en termes de salut psicològica i física de les dones.

En relació al mercat laboral, cal que tinguem en compte que les dones constitueixen prop de la meitat de la força de treball a Catalunya. Per tant, no són un col·lectiu marginal i cal atendre les seves necessitats específiques en les polítiques de combat de la crisi en la qual ens trobem immersos, generant nous llocs de treball en aquells sectors més feminitzats, menys visibles però molt precaris, i incloent la perspectiva de gènere en les polítiques

d’impuls de l’economia catalana. Les dones s’han incorporat a aquest mercat de treball en condicions de desigualtat en relació als homes, tant pel que fa a la precarietat de la contractació (l’any 2007 el 79,9% del total de persones ocupades a temps parcial eren dones, mentre que el percentatge de dones entre les persones ocupades a temps complert era només del 37,5), a les diferències salarials (a Catalunya els homes cobren un 29,27% més de sou que les dones i les dones són majoria entre les persones que cobren el tram de salari més baix) com en les prestacions socials, ja que les dones tenen menys i pitjors prestacions d’atur, en durada i en quantitat rebuda, i pitjors condicions de jubilació (segons les dades, les dones aturades que estan cobertes per algun tipus de prestació d’atur només assoleix el 24% del total).

Però aquesta situació de discriminació vers les dones no implica una exigència inferior per a l’accés als llocs de treball, sinó que contràriament al que podria semblar, malgrat percebre salaris més baixos en realitzar les mateixes tasques, i malgrat tenir pràcticament vetat, encara que cada cop menys, l’accés als llocs de decisió, les dones, i sobretot les joves, es veuen abocades a complir amb unes exigències desorbitades i en alguns casos completament inabastables per qüestions de pura genètica, de necessitat de conciliació, etc.; i els diferents nivells de discriminació, pel fet de ser dona, ser migrada, jove, o lesbiana... són categories que agreugen la situació de vulnerabilitat davant dels diferents espais de la vida.

Per això és tant important que trenquem amb aquestes exigències, que siguem com volem, com som, en tots els àmbits de la nostra vida. Que no siguem perfectes, que siguem lliures. I és en aquest context i per aquesta raó que la campanya de Dona Jove-Joves d’Esquerra Verda d’enguany s’ha centrat en el lema “NO SIGUIS PERFECTA, SIGUES LLIURE!”.

Clara Bosch
Dona Jove

Construir un model català de consum legal de drogues?



La legalització de les drogues és un debat complex, obert i canviant. Els qui s'oposen a qualsevol canvi de l'actual situació legal de les drogues segueixen argumentant des del moralisme, la hipocresia o el desconeixement. Els que defensem la necessitat d'una nova política en relació al consum de drogues seguim sense tenir clar el model a què aspirem: el del consum estrictament medicinal? El de regular només les drogues que ens semblen més innòcues? El *d'aquí val tot?* Per això, és molt possible que la solució sorgeixi del pacte entre les parts, del matís dels posicionaments. Aquesta solució ha de passar perquè s'ampliïn les possibilitats d'accés legal a drogues de qualitat, però segurament sense arribar a obrir tant el model com per convertir-lo en un lliure mercat sense filtres d'entrada ni dels productes ni, el que és més important, dels consumidors i consumidores.

Un model possible, i molt conegut, és el d'Holanda. Un model de producció legal i controlada de determinades drogues, a què tot ciutadà major d'edat té accés, un lliure mercat. És desitjable l'accés lliure i sense restriccions a les drogues legalitzades? Convertiria ciutats com Barcelona, pol d'atracció de centenars de milers de turistes, en el gran Coffee Shop d'Europa? Quines drogues inclouríem a la llista blanca? Quines hauríem de treure i tornar a il·legalitzar després que algú tingués problemes per un consum irresponsable? Contribuiria aquest model a l'accés a unes drogues de qualitat i podria acabar amb el mercat negre? Són massa contres, massa defectes, per a un model de consum de drogues que estaria exposat des de l'inici a les crítiques dels que s'oposen a qualsevol canvi.

Un altre model és el de Califòrnia. Si hi ha una paraula que descriu el model californià és la hipocresia. Els defensors de la normalització de l'ús de la marihuana han efectuat estratègies amb èxit i han fet el que podien en el seu context de restriccions legals i morals: actualment si s'acredita la necessitat d'ús medicinal de la marihuana (justificant relativament fàcil d'aconseguir) es pot tenir accés a la seva compra a una mena de centres comercials. Les postures més conservadores, tot i oposar-s'hi,

miren cap a un altre costat, autoafirmant-se en el fet que el consum és únicament legal per a casos mèdics.

Hi ha un altre model possible que, a més, s'està donant a Catalunya. Són diverses les entitats al conjunt de l'Estat que ja estan fent producció i distribució legal de marihuana. Entitats formalment constituïdes que utilitzen mecanismes legals per cultivar les seves pròpies plantes i distribuir-les legalment entre la seva comunitat amb un sistema proporcionat de quotes. És un model de consum responsable, controlat i vinculat al col·lectiu de consumidors i consumidores. Aquest és el model de la ciutadania adulta, la que coneix els riscos de les drogues i, per tant, en fa un ús adequat. Però que alhora coneix els seus efectes positius a nivell medicinal i, òbviament, els seus efectes lúdics. Un model que limita l'accés de forma raonable i proporcionada, que no atrau indiscriminadament turistes en busca de drogues.

Aquest model, però, encara no està blindat. Es manté per un equilibri de bones pràctiques d'uns i altres. Un dels canvis necessaris per caminar cap a la generalització d'aquest model és la reforma de l'article 368 del Codi Penal, que durant el mes de març s'ha debatut en base a la proposta de reforma del govern de Zapatero. Entre les diverses esmenes que ICV hi ha presentat, en una demana canviar l'article per tal que no es castigui quan sigui únicament entre productor/a i membres del col·lectiu d'autoconsum. A la pràctica judicial actualment no s'estan castigant penalment aquestes conductes, però estan marcades per la inseguretats i el buit legal.

Evidentment, com ja dèiem, el debat sobre la legalització és complex, però hem de deixar enrere la hipocresia que ha caracteritzat el debat des de fa molt de temps. I per això hem de parlar del consum de la droga al nostre país. Per això, tenim a l'abast eines com l'educació que ens serviran per fer sensibilització sobre l'ús de les drogues als instituts i parlar-ne sense tabús.

Jesús Hernández Nicolau i Janet Sanz Cid



Una llei insostenible i insofrible

La Llei d'Economia Sostenible venia amb trampa. Aquí ens centrarem només en una: la ministra González-Sinde traçava el guió del final de la neutralitat a la xarxa a Espanya mitjançant un projecte que suposava la possibilitat de tancar, o suspendre preventivament, l'accés a qualsevol web que inclogués o inclogui enllaços a material protegit. En el projecte del govern serà l'ociosa Audiència Nacional, que com tothom sap entre narcotràfic, corrupció i terrorisme li sobren les hores, qui es farà càrrec de decidir quina pàgina ha de tancar i quina no, si bé serà una Comissió del Ministeri de Cultura l'encarregada de fer un seguiment de les pàgines sospitoses (això vol dir que bàsicament farà de lligam directe amb les entitats de gestió i les empreses propietàries dels drets).

10

David Bravo, conegut advocat i blocaire defensor de la neutralitat a la xarxa i les llicències lliures inspirades en la filosofia copyleft, indica a l'entrada de la seva pàgina personal (http://www.filmica.com/david_bravo/) del 4 de gener d'enguany que en la majoria dels litigis presentats per les empreses i les gestores contra pàgines d'enllaços, tant per la via civil com la penal, es resolen contra el demandant. És a dir, la SGAE -entre d'altres- perd. No només perd, sinó que el poder judicial 90% analògic li dona lliçons elementals sobre el que suposa el p2p per a Internet: "el sistema d'enllaços constitueix la base mateixa d'Internet i multitud de pàgines i cercadors (com Google) permeten tècnicament fer allò que precisament es pretén prohibir en aquest procediment, que és enllaçar a les xarxes p2p", deia la sentència del jutge Orejudo del Jutjat Mercantil Setè de Barcelona d'aquest mes de març. No és, llavors, massa basta la jugada per intentar canviar les condicions de joc que intenta la SGAE via Sinde i un Consell de Ministres a dial-up? Que les sentències d'un poder públic de tendència conservadora siguin així, no indica res?

Si ens posem a pensar la dimensió de pretendre poder clausurar pàgines d'enllaços, ens enfrontem a -almenys- tres problemes:

- Google, entre d'altres, és un cercador robotitzat que va sol i seguirà recollint enllaços a diferents continguts. Impedir l'accés a Google, per exemple, és una opció vàlida per a un país que pretén sortir de la cultura del totxo?

- Si, com se suposa a proposta del govern, s'inclou l'excepció a Google de tancament o clausura, què passarà amb el proper Google? És justa una llei feta a mida d'un subjecte en particular?

- Si no utilitzes Spotify i vius a 2008, ¡actualitza't! ¡I ràpid! Perquè Spotify, com d'altres programes, utilitzen el p2p per poder difondre contingut sense sobrecarregar els seus servidors. Els tanquem també? Comprem cassets i ens gravem la música de Los 40 Principales?

És innegable que els i les artistes tenen tot el dret del món a viure del seu treball. Però generar eines de censura governamental que permetin bloquejar l'accés a certes pàgines allunya Espanya de la resta del món (trencant amb la neutralitat a la xarxa i fixant un altre perillós precedent quant a censura) i això no és bo per a ningú.

Sense entrar en els abusius preus dels discos, els videojocs o les pel·lícules -més si tens paga setmanal o cobres 500€-, ni en el negoci que fan les distribuïdores de què les persones creadores no veuen ni un duro, convindria considerar si una llei que suposa una trava a la innovació tecnològica no és un contrasentit: potser fan falta més programes com Spotify o iniciatives com les de Cuatro amb Lost, permetent-ne la visualització en línia, per lluitar contra la pirateria. Potser es tracta de premiar la innovació tecnològica i mantenir Espanya connectada al món. La necessitat de l'accés immediat a la informació i als continguts ja està creada: lluitar contra molins de vent és una quirotada, de bojos. A reptes del Segle XXI, respostes del Segle XXI. Sisplau.

Visca Catalunya per a tothom!



L'oasi català no existeix a l'hora de parlar de racisme. Catalunya segueix la tendència europea i cau al perillós parany del racisme, tot deixant cada vegada en situació més vulnerable les persones pobres, migrades i els col·lectius diferents. Catalunya se suma així als territoris on hi té presència l'extrema dreta europea, sota partits com Plataforma per Catalunya o sota propostes de partits com Unió, els quals neguen els serveis bàsics a les persones migrades (empadronament, servei sanitari d'urgències i educació obligatòria per a infants). I encara no hem vist si aquests partits xenòfobs són capaços d'obtenir un elevat percentatge de vots, però n'existeixen possibilitats, com ja ha passat a Itàlia, França, Suïssa i Alemanya, entre d'altres.

Ens volen fer creure que les persones d'origen estranger, musulmanes o d'altres religions no cristianes, són les culpables de la crisi actual i les deficiències de l'Estat del benestar. Sota títols com "aquí no hi cabem tots" o "són diferents i prou", les persones migrades són el cap de turc d'una crisi provocada per la cobdícia i les ànsies de poder d'uns pocs que dominen el sistema econòmic capitalista, un sistema que només es basa en l'acumulació de capital i del creixement il·limitat del producte interior brut, sense donar cap importància a la distribució de la riquesa, als recursos naturals, al benestar de les persones i a la construcció col·lectiva d'una societat més justa. El sistema que ens imposa no preveu cap d'aquests elements i ens llança a la confrontació, a l'egoisme, a conflictes basats en les aparences, a les misèries humanes.

Joves d'Esquerra Verda denunciem aquesta situació i busquem solucions. No entenem com pot ser tan fàcil caure en els tòpics, els estereotips, les falses diferències, la discriminació, el racisme i la xenofòbia, ja que tot això només ens porta a incrementar la por entre nosaltres tot dividint la classe treballadora. Perquè això és el que sempre ha buscat la dreta, la creació d'una massa de població poc crítica i poc reflexiva que no sigui capaç d'aïllar-se en defensa dels seus interessos. La solució a la crisi econòmica que patim passa

també per adonar-nos que els treballadors i les treballadores tenim interessos comuns per la nostra condició d'assalariats sense importar el nostre origen.

És real que la gestió de la immigració requereix de propostes concretes, de fer front al fenomen i la necessitat d'arribar a acords. Però aquest procés l'hem de fer a partir d'una anàlisi acurada de la realitat, sense manipulació ni associació constant de la immigració amb la delinqüència i la marginalitat, apel·lem en aquest punt a la responsabilitat dels mitjans de comunicació d'aquest país. Cal recordar també que no hi pot haver cap solució que no sorgeixi del diàleg entre les persones implicades.

Per arribar a aquest punt de coherència, però, cal eradicar el racisme. I no només el racisme social, sinó l'institucional i el polític. La Directiva de la vergonya, l'última reforma de la Llei d'estrangeria o la creació de centres d'internament (presons) d'immigrants són alguns exemples de com la mateixa Administració pública imposa el racisme. El racisme polític és aquell que s'expressa a partir de partits formals, és a dir, la ja nombrada extrema dreta europea, la qual utilitza elements propis del neopopulisme feixista.

És per tot això que JEV volem tornar a agafar un lema del PSUC que es feia servir quan eren els espanyols i les espanyoles qui sortien de les seves cases per guanyar-se la vida i venien cap a Catalunya com a terra d'acollida; per tant, recuperem la lluita històrica que des del PSUC, la JSU i ara ICV i JEV fem per la inclusió social i la igualtat: Visca Catalunya per a tothom!

Visca Catalunya lliure de racisme, de polítics xenòfobs, de polítiques discriminatòries. Visca Catalunya plena de llibertat i igualtat. Visca Catalunya per a tothom!

Delfina Rossi
Responsable d'Immigració de JEV



*"[Mesures contra la crisi]
Los negros de Zimbaue, ¡pues este año
no reciben dinero!"*

*Carmen Tomás, periodista especializada en
economía. Dit a la tertúlia "Otro gallo cantaría"
d'Intereconomía*

25 de febrer de 2010



*"Quiero un despido sin trabas
administrativas ni judiciales que
provocaría un aumento de productividad
inmediato al motivar a las personas a
ganarse cada día su puesto"*

*Adolfo Domínguez, diseñador de moda
Intervenció al "Forum Europa Tribuna Galicia"*



*"¿Son necesarias tantas personas aquí?,
¿estamos contribuyendo con personas no
necesarias a aumentar las emisiones?"*

*Elena Espinosa, Ministra de Medi Ambient
Cimera del clima de Copenhague, sobre la presència
d'ONG*

16 de desembre de 2009



*"Avui Catalunya està fatigada d'aquesta
possibilitat i no recolzarà elements ni
artefactes explosius"*

*Ernest Maragall, conseller d'Educació, sobre el Govern
catalanista i d'esquerres*

10 de febrer de 2010



*"Vergonya em faria, si fora pare, tenir una
filla com vostè, però segurament no el
coneix"*

*Juan Cotino, vicepresident tercer de la Generalitat
Valenciana*

*Resposta a la diputada d'IPV, Mònica Oltra, al ple
de les Corts Valencianes*

25 de febrer 2010



*"La propuesta de la CEOE sería para un
contrato para jóvenes de entre seis meses
y un año con el Salario Mínimo en el mejor
de los casos"*

*José de la Cavada, director de Relaciones Laborals
de la patronal CEOE*

2 de març de 2010



*"La Tierra no pertenece a nadie, salvo al
viento"*

*José Luis Rodríguez Zapatero
Cimera del clima de Copenhague*

17 de desembre de 2009

Precious és una pel·lícula nord-americana, dirigida per Lee Daniels, basada en la novel·la "Push" de Sapphire i protagonitzada per Gabourey "Gabby" Sidibe, Mo'Nique, Paula Patton i Lenny Kravitz, entre d'altres. Durant el 2009 ha guanyat diferents premis dels festivals de cinema internacional més importants (Sundance, Cannes, Toronto, Donostia) i, finalment, enguany, ha estat guanyadora d'un premi Globus d'Or i de dos premis Oscar.

La pel·lícula retrata la vida d'una noia de 16 anys afroamericana, que viu al barri de Harlem, Nova York, i pateix un seguit de problemàtiques relacionades bàsicament amb un entorn familiar molt desestructurat que està caracteritzat per una mare maltractadora que l'humilia i un pare absent del qual la protagonista està esperant el segon fill fruit de les seves violacions. Clareece Precious Jones pateix també un gran sobrepès, analfabetisme i la pel·lícula mostra com pren un seguit de camins pels quals avançar i la capacitat de superació tot i els problemes amb què s'acaba trobant.

Precious és un drama que en certes ocasions fa pensar que estàs veient un documental, fet que fa reforçar la credibilitat de la història. Mostra uns Serveis Socials saturats i uns treballadors/es socials, mestres, etc., que no donen a l'abast en la seva feina. La pel·lícula fa recapacitar sobre la importància del cada cop més inexistent "Estat del Benestar" i que les Administracions Públiques han d'invertir més en el camp dels serveis socials.

Pol Ardanuy Roca



Sartre no ha mort

Si hom s'atura un instant i contempla la història de la humanitat, trobarà multitud de personatges d'una gran categoria intel·lectual. Tots, d'alguna manera, han condicionat la percepció que tenim de la realitat. Podríem, això sí, fer una clara distinció a propòsit del record social que en perdura, car tot i que molts gaudeixen del nostre reconeixement, d'altres no han estat tractats adequadament; si més no, no amb el reconeixement que es mereixien.

El 15 d'abril d'aquest any commemorarem el trentè aniversari de la mort de Jean-Paul Sartre. L'oblit a què s'ha condemnat el pensament del principal exponent del moviment existencialista es fa difícil d'entendre. De les prop de 50.000 persones que li van retre homenatge el dia del seu enterrament al cementiri de Montparnasse, s'ha passat al fet que ni tan sols algunes de les seves més destacades obres es reeditin. Sartre ha passat de moda, però el cert és que el seu pensament continua sent més vigent que mai. El compromís intens sobre les causes polítiques i les lluites socials que en vida havia mostrat li va passar factura un cop mort. L'intel·lectual, que es va mostrar compromès amb el seu temps, es resistia a acceptar les regles d'una societat desigual. Tanmateix, no va estar sol, fruit d'una generació prolífica francesa; al llarg de la seva vida el van acompanyar autors com Simone de Beauvoir, Raymond Aron o Merleau-Ponty.

L'autor que va guanyar un premi Nobel, i que va rebutjar per no institucionalitzar-se, representa a la

perfecció l'ideal de l'intel·lectual total. Practicava una filosofia humana, allunyada dels elitismes acadèmics i endogàmics. Una filosofia que havia d'ajudar tothom a ser millors persones i amb l'única voluntat d'intentar transmetre que l'home havia vingut a aquest món per ser lliure. Per aconseguir-ho no va rebutjar cap disciplina literària, ja que va fer incursions en molts camps i, val a dir-ho, amb notorietat: des dels escrits purament filosòfics fins al teatre, passant per novel·les, assaigs, biografies, música, política o crítiques literàries. L'extensa i colossal obra ha deixat escrits il·lustres com L'existencialisme est un humanisme, Les Mouches, Les Mots, L'Idiot de la famille, Le Mur i la seva destacada obra L'Être et le Néant.

La Nausée, considerada per molts autors com una de les obres més importants del segle XX, és la primera i més brillant novel·la filosòfica de l'intel·lectual francès. Publicada al març de 1938, fruit de la seva estada a Alemanya i amb la influència d'autors com Husserl, Heidegger, Céline o Kafka, ens mostra el pensament d'un jove Sartre i del que posteriorment serà l'eix central del seu llegat filosòfic. L'obra, de tall intimista, narra en forma de dietari la vida de Roquentin, un historiador que viu a Bouville i treballa meticulosament en una obra sobre la vida del Marquès de Rollebon. L'investigador, a partir de les seves anotacions personals, ens endinsarà en les seves més profundes impressions quotidianes, marcades per l'absurd, pel món solitari i per la indiferència i el sense sentit que la vida li provoca.

Màrius Aguilar Muñoz



Encara no hom disposa de dades clares i contrastades sobre les seves activitats infantils per terres de Jaén. Sembla, en tot cas, que no estaven mancades d'interès.

Al 1964 el trobem a Nou Barris (Barcelona) i a principis dels 70 dona impuls a la Peña Flamenca Enrique Morente. I a partir d'aquí, amb base a la ciutat, ja no parerà d'involucrar-se en mil i una aventures de notable repercussió social, des de l'enderrocament de la planta asfàltica (actualment Ateneu Popular 9 Barris) del barri de Trinitat Nova fins a l'edició i distribució d'El libro rojo de los escolares.

Intuïtiu, agosarat, meticulós, amb un extrem sentit de la realitat i les faves comptades, imprevisible, arrauxat i trencador, l'any 1979 fundà el Taller de Músics, que enguany celebra els seus 30 anys de vida, al llarg dels quals ha modificat substancialment l'activitat jazzística i flamenca a la Península Ibèrica.

I com que mai no sembla tenir-ne prou, al 2005 va decidir llançar-se sense emmascaraments al món de les arts escènicomusicals amb l'enregistrament d'Home das Bubas, una inclassificable i densa variant de spoken word, la dels altres andalusos, la dels mestissos catalans. Conjuntament amb alguns dels membres que han creat l'associació Altres andalusos, ha escrit un llibre-manifest clar i evident dels perquès d'aquesta iniciativa.

I, per acabar-ho d'arrodonir, al 2007 impulsa i participa d'una nova plataforma, eXgae, per tal de contrarestar l'ona expansiva de l'ultrapoderosa SGAE.



● ● ● *Què destacaries d'aquests trenta anys del Taller de Músics?*

D'una banda, i segurament perquè vam néixer en un moment clau amb les primeres eleccions locals democràtiques des de feia quaranta anys, destacaria un moment d'efervescència del moviment veïnal, de reivindicació de les festes majors, de fer i refer la destrossa dels anys de la dictadura, sempre ens hem implicat en accions i qüestions lligades a temes socials del barri del Raval, amb veïns i entitats, per tal de generar noves expectatives en un barri on hi havia molta degradació i molta tensió social. Aquesta implicació forma part, sens dubte, del nostre ADN.

D'altra banda, vam començar a crear a Espanya la professió de pedagog en música moderna, figura que existia en d'altres indrets d'Europa o Amèrica, però no aquí. Els primers pedagogs del Taller eren de diferents orígens culturals i els unia la música popular i, sobretot, el jazz no com una fi sinó com un mitjà per arribar a fer la teva música.

Mai no vam voler ser una franquícia, pagant per obtenir programes pedagògics d'alguna escola nord-americana, suposo que perquè no ens creïem que el Taller podria esdevenir després el que ara és, vam decidir fer-nos-ho tot nosaltres; no teníem la idea de muntar una empresa ni d'arribar als 30 anys.

Hem fet un programa d'estudis i ara tenim un segell propi, obra de tothom qui ha treballat aquí al llarg de trenta anys. I ara hi ha escoles de fora i moltes a Catalunya, 24 o 25, que utilitzen aquest programa.

N'hi havia uns quants que no érem músics, que no ens volíem quedar fent només tasques administratives, de gestió; vam començar a organitzar activitats de promoció i difusió de la música. La nostra idea ha estat sempre la màxima de la sala d'estudi a l'escenari. Sempre hem fet molts concerts. Al 1992 vam agafar una cantina de barri i vam obrir el JazzSí Club, que va ser la nostra aportació als Jocs Olímpics [riu], que programa cada dia música en directe.

● ● ● *Coneixent tant de prop el món de la música, la promoció i la difusió musical, com valors el model de la SGAE?*

Els interessos d'una persona que porta trenta, quaranta, cinquanta anys fent d'artista, de músic o de compositor, conegut i amb èxit, no poden ser els mateixos que els d'una persona que ha acabat els estudis fa poc, que és jove i emergent. Tots a la mateixa societat a mi em recorda una mica al sindicat vertical.

Ara bé, la SGAE té poder de veto si un grup d'artistes, compositors o autors organitza la seva societat de gestió i li demanen el corresponent permís al Ministeri de Cultura. S'actua en certa manera, es reconegui o no, amb un sistema monopolístic. La Comisión Nacional de la Competència, de fet, ja ha alertat sobre el model de gestió d'aquestes entitats. I clar, a qui defensa la cúpula directiva de la SGAE? Doncs als majors accionistes de la societat, ja que són els que generen més drets d'autor.

El vot a les assemblees de la SGAE és ponderat, és a dir, tu generes tants milers d'euros a l'any, tens tants vots. Per tant, només que vagin a l'assemblea trenta dels que tenen més drets d'autor, i per tant més vots, no cal que hi vagi ningú més.

Aquells que tenen més drets d'autor tenen uns interessos concrets, seqüentment, els directius de la SGAE estan al seu servei.

De fet, fa gràcia veure que les assemblees estatals de la SGAE se celebren a la seu de l'entitat en una sala que té una capacitat de 400 o 500 persones, si hi anéssim els 80.000 socis de la SGAE no hi cabriem, però ja se sap que no hi anirem, perquè no cal, mai no sumes suficient vots. Tot té un funcionament massa vertical. Caldria, doncs, canviar aquest model de societat de gestió...

Efectivament. A la SGAE hi ha, per un cantó, els editors de música de petites companyies, però també hi ha els grans editors discogràfics.

Quan surten alguns personatges a dir en nom de la SGAE que els treballadors de la cultura ens estem morint de gana pel pirateig, no poden ser tan cínics i tan hipòcrites. Allà no surt un músic que s'ha d'autoeditar, un jove, ha de sortir una cara coneguda que ha d'arrossegar públic. Fet conscientment o no, aquest joc és manipulador de cara a l'opinió pública a través dels mitjans de comunicació.

Ara tothom ven menys discos, però qui comença s'està adaptant, innova, s'autoedita, penja les seves creacions de forma gratuïta... El que volen és ser escoltats, tenir incidència, i poder treballar en directe perquè prèviament s'han pogut donar a conèixer.

● ● ● *Com es finança la SGAE?*

La SGAE recapta a l'engròs. Cobren a cadenes de televisió, ràdios, etc. pactant unes quantitats. Aquesta és una de les grans entrades de capital de la SGAE.

● ● ● *Quins mecanismes de control té la SGAE per saber quina música, quins compositors i quins autors han difós aquestes emissores?*

Ni té mecanismes ni les emissores estan obligades a passar a la SGAE cap dada individual dels autors que han sonat. La SGAE representa al col·lectiu dels seus socis, però el que cobra no repercuteix sobre la relació real de músics que han sonat a les diferents emissores a les quals cobra.

● ● ● *I com es fa el repartiment dels beneficis?*

Es fa exactament igual que amb el cànon, per sondejós. La SGAE sondeja algunes emissores per saber què ha sonat més. En una societat en què tenim els mitjans tècnics com per fer que el repartiment fos just, deixen de banda aquells artistes més minoritaris que mereixen la seva part proporcional.

Com a mínim, abans la SGAE revertia part dels seus ingressos en escoles, cicles de música, ajudava a promocionar concerts...

● ● ● *I ara ja no és així?*

En qüestió de cinc o sis anys, això ha canviat. Si ells volen ajudar un grup per crear un disc, tenen l'estudi de gravació, tenen productora discogràfica, tenen teatres fins i tot a Llatinoamèrica, muntaran a València una escola de música... Volen fer-ho tot.

La Llei de propietat intel·lectual obliga la SGAE a tenir un fons assistencial i cultural que abans es redistribuïa; ara reverteix en la pròpia SGAE i un reguitzell d'empreses que han muntat.

●●● *Per què creus que actuen d'aquesta manera?*
Contribueixen a que sortim de la crisi mitjançant les obres de construcció i remodelació, per donar feina a la gent del sector de la construcció [riu]. Si no és aquest el motiu, és difícil d'entendre aquesta expansió.

●●● *I quina és la seva proposta d'alternativa al model de la SGAE?*
La SGAE és un pop massa gran i ultracentralitzat. Tant o més que l'Estat.

Parlant de models ideals, s'haurien de fer societats de gestió per comunitats autònomes controlades pels respectius governs. Després la gestió podria ser privada, però ha de tenir un control de les administracions públiques.

Així, afavoriríem la gestió de proximitat, guanyant en permeabilitat i transparència.

●●● *Hi ha incompatibilitat entre les llicències Creative Commons i Copyleft amb la SGAE?*

Si tu tens una obra, pots llicenciar-la. Tu vas a la SGAE i demanes que et cuidin els drets d'autor d'una obra concreta, no de tota la teva obra. Pel que sigui, perquè tinguin major facilitat de difusió per Internet, per exemple, vull que d'una altra obra se'n cuidi Copyleft i d'una tercera, Creative Commons.

Ara bé, una llicència Copyleft o Creative Commons pots configurar-la com vulguis, pots fer-la tan rígida com amb la SGAE, si tu vols. Però la SGAE és com és. I no s'encarrega només d'una part de la teva obra, s'encarrega de tota la teva obra. Encara que no la tinguis declarada.

●●● *Sempre pots donar-te de baixa de la SGAE..*

Per donar-te de baixa de la SGAE necessites avisar-ho amb un any de temps. És tot massa arcaic, rigid. No s'adapta als canvis de la societat. Com els passa amb la por que tenen a Internet.

Tot canvia i les grans discogràfiques i la SGAE han d'entendre que ja no poden fer les grans pilotades discogràfiques com fins ara. S'haurien d'adaptar.

altres andalusos

●●● *Altres Andalusos es va posicionar a favor de les consultes sobiranistes*

Creiem que cal esperonar tot el que sigui l'autoorganització de persones que queden amb d'altres per fer coses, sense dedicar-s'hi professionalment. Això dona vigor i frescor. Funciona des de baix, la gent fa coses.

És evident que hi ha partits polítics que intervenen o intenten manipular, segur, però el fet que la gent s'expressi en un to festiu és positiu.

És més, en la majoria dels estatuts de partits polítics de Catalunya es preveu el dret a l'autodeterminació. Per què no ho hauriem de recolzar?

El que passa és que la gent que votaria que no, no participa. Però bé, tampoc no és significatiu. Hi ha entre un 20 i un 25% de gent que s'ha expressat, ha dit la seva.

●●● *Per què ens sobta tant encara que una persona castellanoparlant reivindiqui la independència?*

Com va dir aquell home que va sortir en diversos mitjans de comunicació, "somos solventes". És el que millor ho defineix tot. Som gent preparada per manar nosaltres a casa nostra. Ell confia en la seva terra, el seu país, com perquè des de fora no li diguin el que ha de fer.

Sorpren això del castellà? Clar, perquè el problema està en que sembla ser que només pot ser independentista aquell qui la seva identitat estigui lligada amb la llengua catalana. En un país on hi ha el 50% de castellanoparlants amb aquesta llengua

com a materna, és dur carregar de tòpics i estigmatitzar la gent que parla castellà. Sobretot a la gent de les classes populars.

No s'estigmatitza el poderós que parla castellà, anglès, alemany o el que sigui. S'estigmatitza la gent que viu en perifèries, la gent que vam arribar des d'Andalusia als anys 50 o 60.

●●● *La Confederación de Entidades Culturales Regionales (CECREC) s'ha posicionat públicament contra les consultes sobiranistes.*

Són deu o dotze persones que es reuneixen i diuen representar els murcians, els extremeños, etcètera, i ningú no els diu que no, que representen només els seus associats. I ja veuríem, si es fes una consulta entre els seus associats, què en pensen.

Les cúpules de la CECREC i la FECAC estan formades majoritàriament per empresaris que, en comptes d'actuar com a tal, s'amaguen sota una qüestió d'origens cultura Z1s o orígens familiars, per jugar a la contra d'un dret democràtic, el dret pel qual la gent sigui sobirana.

I si juguen a la contra és perquè la ideologia majoritària d'aquestes persones és una ideologia molt concreta.

●●● *Va ser aquest sentiment d'instrumentalització el que us va impulsar a crear Altres Andalusos?*

Si, perquè quan es va donar al 2004 la polèmica amb la Feria de Abril sobre que rebien diners públics, varem poder llegir unes declaracions escandaloses d'un dels organitzadors on deia que no els donaven tants diners car hi ha 850.000 andalusos a Catalunya i el que rebien representava menys d'un euro per andalusí.

Alguns varem veure aleshores que no es demanava diners per les entitats federades, cosa que em semblaria molt bé. Això directament és lepenisme.

A més, és fals que avui dia hi hagi 850.000 persones nascudes a Andalusia. De fet, el PSA fracassà a les eleccions de 1980 perquè el cos social amb què volia entrar en llista amb els partits catalans no era l'adequat i va obtenir només dos diputats. Al 1984 desapareix.

Curiosament, entre el 1980 i el 1984, al mig, al 1982 es munta la FECAC. La FECAC recull les cendres del foc que va intentar crear el PSA a Catalunya, amb un cos social que no estava ni molt menys per la labor. La FECAC, sense passar per les urnes, juguen el mateix paper que el PSA: constantment donen la visió que a Catalunya hi ha els autòctons i ells, els forans. I ho diuen empresaris que han triomfat; són gent que pertanyen a la burgesia catalana i ideològicament avancen per la dreta al PP.

●●● *Què és fabricar l'immigrant, concepte que titula el llibre editat per Altres Andalusos?*

És l'interès a substituir l'anàlisi marxista de la societat, dividida en classes socials, i substituir-la per un culturalisme fals.

Què ha passat en temps democràtics a Catalunya perquè s'impulsi només allò més superficial de la cultura andalusos? Possiblement s'ha "fabricat l'immigrant" perquè a determinades forces polítiques catalanes els ha interessat.

●●● *Només coneixem allò més superficial de la cultura andalusos?*

Hi ha forces polítiques a les quals interessa aquesta dicotomia: això és meu i allò és teu i ens ho repartim. CiU va adonar-se aviat que a l'àrea metropolitana de Barcelona ho tenia fotut i va entrar en pugna per aquell electorat amb el PSC.

La Diputació de Barcelona és meua i el Govern central és teu. I a partir d'aquí juguem a impulsar entitats d'origen cultural. Aquestes entitats no lluiten per la millora del barri, de la sanitat... S'afirmen culturalment en front a qui balla sardanes ballant sevillanes.

●●● *Com veus el futur a Catalunya?*

Fotut. Que vagin amb compte a potenciar això. Que cada entitat ja té un rei. Això no portarà enlloc. No es poden tenir interlocutors per origen funcionant com a regnes de taifes. La diversitat no és un de cada.

SUPER PERFECTA!!

2 CARRERES,
3 MÀSTERS I
4 IDIOMES

SEXY
MODERNA I
LIBERAL

90-60-90

AMB
PARELLA O
FACILONA

SEX
BOMB

DÒCIL

"SABER
ESTAR"

MATERNAL

FASHION

DONA
JOVE

**NO SIGUIS
PERFECTA,
SIGUES
LLIURE!!**



núm. **93**
04-2010

butlleta de subscripció

Envia aquesta butlleta a Joves d'Esquerra Verda:
Carrer Armengol 2-8, 08003 Barcelona



desitjo rebre gratuïtament el Jovent vull apuntar-me a Joves d'Esquerra Verda Vull rebre més informació de Joves d'Esquerra Verda

nom i cognoms data de naixement estuies?

adreça què? on?

municipi cp treballes? en què?

telèfon e-mail què et sembla aquesta revista?